

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Gruppo I°/70% - Autorizzazione DCSP/I/I/40509/91/5681/102/88/BU DEL 12.11.1991
 Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978 -
 Poduredništvo: 34133 Trst - Trieste - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Med upom in strahom v novo leto

Najbrž se še vsi spominjamo, kako smo prehod iz leta 1989 v leto 1990 praznovali v nekakšni zamaknjeni euforiji. Ravno kar se je porušil Berlinski zid, vzhodnoevropski totalitarizmi so padali kot za stavo eden za drugim, zahod je doživel obdobje gospodarskega vzpona, potrošniška mrzlica je bila na višku. »Konec zgodovine«, je zadonel glas preroka ameriškega uspešništva Francisa Fukuyame in ta njegova domislica je v kratkem času zmagoslavno obšla cel svet.

Po štirih letih jasno vidimo, kako so bile naše takratne predstave otročje in naša pričakovanja naivna. Ne da bi zanikali veliko pridobitev, ki jo je prinesla odjuga na vzhodu: Evropa je končno res svobodno zadihala z obema polovicama pljuč. Toda slika, ki jo danes nudi svet, je vse prej kot podoba raja, kakršnega so nekateri pričakovali. Globoka gospodarska recesija, združena z brezposelnostjo na zahodu, vsestranska kriza držav bivšega realnega socializma, vojna žarišča, med katerimi ono v Bosni in Hercegovini dan za dnem nagovarja naše vesti, oživiljeni neonacizem in vsakovrstni rasizmi, uspeh demagoških in populističnih gesel tako v vzhodni kakor, vsaj deloma, tudi v zahodni Evropi, brezumne grožnje z jedrskim orožjem: to je pogled, ki se danes ponuja opazovalcu, ne pa konec zgodovine.

A poleg ne preveč posrečene domislice o koncu zgodovine je v zadnjih letih doživela velik uspeh krilatica o zatonu ideologij, kar naj bi človeštvu naznajalo dobo miru in strpnosti. Zreli postmoderni človek naj se ne bi več odločal na podlagi ideologij, ampak na podlagi stvarnih življenjskih potreb. Tu je seveda treba pojasniti pomen besede »ideologija«. S tem izrazom navadno označujemo idejne sisteme, ki ponujajo odgovor na vsa vprašanja človekovega bivanja.

Pustimo zaenkrat ob strani, ali je sploh možno, da bi se človeštvo kdaj dokončno odpovedalo ideologijam, in si oglejmo, kaj se v resnici dogaja, na primer v Italiji. Dogaja se, da ideologije (vsaj nekatere) res v nekem smislu umirajo, toda to v nasprotju z napovedmi uglednih razumnikov nikakor ne vodi v kako pomiritev. Vse bolj je razvidno, da se os javnega življenja od velikih idej (in idealov) spušča na tla osebnih in korporativnih koristi, igre interesov in moči. O tem nas prepriča že bežen pregled časopisja z dnevnim obrokom afer in goljufij, pa tudi nizka raven sodobne politične kulture, ki polemiko vedno bolj pogostoma sprevača v osebno zmerjanje. Da zaton ideologij ne pomeni nujno miru in strpnosti, dokazuje tudi naše zamejstvo. Tudi mi smo vroče idejne polemike in debate v glavnem spravili med staro šaro, a zato ozračje sredi naše skupnosti ni nič manj bojvito in polemično, le predmet polemike je primerno »stvareno«.

Bati se je torej, da prisostvujemo ne le zatonu ideologij — tega bi se lahko le veselili —, ampak tudi pokopu idealov. Še posebno nevarna je ta pritlehna kultura za družbe, ki še nimajo za sabo trdne demokratične tradicije. Vzemimo primer Slovenije: če bo pozornost medijev še naprej usmerjena skoraj izključno v vsakovrstne sleparije in afere, če se debate v parlamentu spet in spet prikazujejo le kot navadno pričkanje, če kompromitiranost z bivšo diktaturo politično nič ne pomeni, se bo v zavesti ljudi kmalu zameglila razlika med staro in novo ureditvijo, med diktaturo in demokracijo. Taka družba pa je zlahka plen demagogov in novih avtoritarizmov.

Po vsem tem torej ni čudno, da se marsikje uveljavlja prepričanje, da je bilo pravzaprav v nekem smislu vse laže, ko je bil svet bipolarno razdeljen. Padec diktatorskih režimov na starem kontinentu je namreč na vseh ravneh, od svetovne preko evropske do slovenske in naše krajevne, sprožil val procesov, ki niso vsi lahko obvladljivi. Plaz, ki je odnesel nasilne ideologije in režime, grozi, da bo s seboj povlekel tudi ideale (vrednote), ki so na zahodu omogočali demokracijo, na vzhodu oporečnike. Temu plazu se lahko zoperstavijo le ljudje in gibanje, ki vidijo onkraj svoje osebne koristi, ki znajo biti odločni v načelnih zadevah, pripravljeni na kompromis v postranskih, ki imajo posluš za novo in obenem hranijo spomin na staro, ki so istočasno idealisti in realisti, ki zavzemanje za resnico in pravico jasno razlikujejo od surove napadalnosti. Pravzaprav takih ljudi ne manjka. Gre za to, da jim prisluhnemo.

Tomaž Simčič

Leto 1994 - Dvomi in nezaupanje

Pogled v italijansko politično prizorišče

Čeprav je po koledarski zakonitosti leto 1993 minulo, ga novorejeno 1994 ne bo tako zlepa zbrisalo in pahnilo v pozabo. Dramatičnih pretresov in šokov je bilo toliko, kolikor jih ni italijanska republika doživela v desetletjih. Predsednik republike Scalfaro je v svojem govoru ob koncu leta dokaj neprepričljivo pozval državljane, naj se ne vdajajo v zdušju sumničenja, ki je zajelo državo. Kako pa naj bi bil predsednik ali kdorkoli drug prepričljiv po vsem tistem, kar se je zgodilo v Italiji. Marsikdo se je zbal tudi hujšega, vendar pa je na srečo vse šlo mimo dokaj mirno. Kar se je zgodilo, pa je postavilo na glavo ustaljeno prakso in danes vemo, da se je nekaterih stvari in ljudi ta družba dokončno rešila, čeprav so odigrali še tako pomembno vlogo v razvoju italijanske stvarnosti. Skandali in afere bodo še prihajali na dan in marsikatera odlična glava bo še odletela, čeprav bo veliko ostalo zakrito, marsikatera krivica nekažnovana in prav tako bo ostalo brez odgovora veliko vprašanj, ki vznemirjajo javnost. Gotovo pa je, da se s tem letom začenja obdobje sprememb, za katere pa nihče ne more jamčiti, da bodo neboleče in da bodo vse usmerjene v razvijanje skupnega dobrega.

Napovedujejo se namreč prave kopersnikanske revolucije na političnem področju, toda število brezposelnih bo verjetno še naraščalo, in to kljub temu, da se italijanski ekonomiji napovedujejo dobri časi. Ta optimizem pa je dokaj preuranjen, ker temelji predvsem na dobrih izvoznih poslih (zaradi izgube vrednosti lire so italijanski proizvodi močno konkurenčni), toda notranji trg si ne bo tako zlahka opomogel. Država namreč s krivičnimi davki še naprej izsesava dohodke povprečne družine in zmanjšuje njeno kupno moč, blokira plače, privatizira velika državna in poldržavna podjetja in razprodaja del javnega stanovanjskega fonda. Zaradi tega se potrošnja ne bo mogla povečati vsaj v doglednem času, zato bo marsikateri proizvod ostal v trgovini ali skladišču. Kljub krizi pa država kot ustanova vendarle ni podlegla in je pokazala dokajšnjo trdnost.

Ciampijska krizna vlada, ki je do zdaj lahko delala na podlagi zelo trdne, čeprav nerealne večine, pa je že odpisana in je tudi neponovljiva. Bližajo se predčasne volitve, ki pa lahko pomenijo skok v neznanost. Lahko Scalfaro še tako opozarja, da si svet od Italijanov pričakuje modro glasovanje, ko pa še zdaj ni jasno, katere stranke se bodo po volitvah združile in za mnoge se niti ne ve, ali bodo na volitvah nastopile. KD, stranka do sedaj trdne večine, je razpadla in ne bo nikoli več tako moč-

na, kot je bila. En del bo potegnil z levim taborom, ki nastaja zdaj na novo in skuša izločiti komuniste, da bi bil sprejemljivejši sredinskemu taboru, a ne more prepričati gospodarskih krogov. Za sredino - ki pa je še v oblakih - se poteguje več sil. V prvi vrsti je Mario Segni, pripadnik manjšine v KD, ki je bila kritična do vodstva stranke in ki zdaj računa, da bo ustvarila novo silo, ki bo predstavljala alternativo levemu taboru. Televizijski mogotec Berlusconi meša štrene Segniju in ga bo verjetno zelo pogojeval pri izbirah in programih bodisi, da bo sklenil sam zakoračiti v politiko, bodisi, da bo izkoristil svoje tri TV mreže za volilno propagando. V sredino pa sili tudi dosejanja desnica in pridobiva simpatije

med tradicionalnimi volilci KD. Ne gre pozabiti tudi Severne lige, ki bo gotovo predstavljala silo v novem parlamentu, čeprav ne bo nikoli mogla postati vsedržavna stranka. Nanjo bodo morali računati. Obstaja nevarnost, da se z novim volilnim sistemom število strank v parlamentu močno skrči, vendar pa da bodo tudi vse ali manj enakovredne. Gotovo je, da nobena ne bo mogla prevzeti krmila države v svoje roke. Obetajo se nove koalicije, najverjetnejša pa bo tista, ki bo spravila skupaj najmočnejšo vejo bivše KD z novo levico, v kateri bo igrala najmočnejšo vlogo SDL. To pa bo rešitev, ki bo najbolj zavrla resnične spremembe v državi, o katerih imajo vsi polna usta.

- S

1994 - mednarodno leto družine

Predpostavka družine je obseg pripadnosti, kar omogoča plodovitost, na kateri sloni družina.

Družina pomeni obveznost in skrb za nadaljevanje, kar zagotavljajo otroci.

V družini se udejanijo vrednote, kot je vzgoja k najširši enotnosti in skupnosti, ki se sicer začenjata tu, a se potem ureničujeta nadalje v širšem krogu: v sosesčini, deželi, državi, in to s prenavljanjem generacij.

Ta globoka in trdna povezanost sloni na krvi, kulturi, v čustvih in namenih.

Kdor razbije ta prvotni tvor človeštva, povzroči pravi samomor in prav v svetu, kateremu je ta osnova družbe v tej postindustrijski dobi tako krvavo potrebna.

Pravičnost in mir

Voščila in molitev

Božični prazniki in novo leto so bili priložnost za voščila, kot je že stara navada. S temi voščili so začeli angeli na sv. božično noč, ko so zapeli: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem...« Letos sta bila ta pozdrav in voščilo v središču srečanj in nagovorov sv. očeta. Govoril je zunanjim ministrom, ko so prišli v Vatikan, in posebej omenil tragedijo v Bosni. Podobno je storil v nagovoru tretjo adventno nedeljo, 12. decembra. »Ko omenjamo čudovito poslanstvo družine, ne moremo kaj, da bi ne mislili z veliko zaskrbljenostjo na toliko družin, raztrganih zaradi vojne v bivši Jugoslaviji, kjer se spopad nadaljuje in vse na žalost kaže, da ni blizu mirna in pravična poravnava sporov. Ko rotim vse odgovorne, naj utihne glas orožja, vabim mednarodne avtoritete, naj nadaljujejo s posredovanjem. Vse verne ljudi celega sveta pa vabim k molitvi k Bogu za neprecenljivi dar miru. Moramo nadaljevati in se nikdar predati brezupu.«

»Tudi teden molitve za edinost kristjanov, ki ga bomo obhajali od 18. do 25. januarja,« je nadaljeval sv. oče, »mora biti za katoličane in za brate drugih krščanskih veroizpovedi lepa priložnost biti duhovno blizu preskušanemu ljudstvu bližnje Bosne in Hercegovine. V ta namen sem določil nedeljo, 23. januarja, kot poseben dan molitve, da od Boga izprosimo mir. Tisti dan bom tukaj v Rimu obhajal sv. evharistijo in vabim vso Cerkev, naj se združi z menoj, še prej pa naj se obhaja dan posta in pokore« (morda v petek, 21. jan.).«

Za mir v BiH je sv. oče pozval tudi pri skupni avdienci v sredo, 22. dec. Ob tej priložnosti je opozoril tudi na dogajanja v Alžiriji. Tam muslimanski fundamentalisti napadajo tuje in pri tem ogrožajo tudi kristjane. »Hočemo misliti, da tega ne počnejo iz verskega sovraštva.«

Na sam Božič je sv. oče po slovesni maši v baziliki sv. Petra izrekel običajna voščila Rimu in vsemu svetu. V nagovoru se je tudi tokrat spomnil na dogajanja na Balkanu, omenil pa tudi druge kraje, kjer ni miru; tako države na Kavkazu, v Afriki in še drugje, kjer so krvavi notranji spopadi in medsebojna obračunavanja.

NOVO LETO - DAN MIRU

Papež je zaskrbljen zaradi razmer v številnih državah sveta. In to po pravici. Zato je tudi svojo poslanico za novo leto, ko je že vrsto let Dan miru, posvetil sicer družini, toda družini v službi miru. »Družina, zgrajena na ljubezni in odprta življenju, je na poseben način poklicana k učinkovitemu doprinosu za mir v prihodnosti.« Večkrat pa ni oaza miru zaradi notranjih trenj med zakonci ali med starši in otroki. Ko se družinska skupnost razbije, so njene prve žrtve ravno otroci. Mož in žena naj živita v medsebojnem razumevanju in tudi odpuščanju ter naj v tem duhu vzgajata otroke. »Družina je poklicana, da postane aktiven dejavnik miru zaradi vrednot, ki jih vsebuje, in zaradi soudeležbe njenih članov v človeški družbi.« Tega bi se morala bolj zavedati tudi civilna družba in družino bolj zaščititi, opozarja sv. oče.

TUDI VESELI DOGODKI

Vendar moramo beležiti tudi vesele pojave med božičnimi prazniki. Tak vesel pojav je nudila Slovenija, kjer so povsod v miru in slovesno obhajali praznike. Tudi radio in TV sta bila praznično uglasena in veliko je bilo božičnih pesmi ter oddaj polnočnic. Posebej moramo omeniti oddajo TV iz kapele Scrovegni v Padovi. Fotografirali so in potem oddajali celotno serijo Giottovih slik v tej kapeli, ki vse obnavljajo prizore Jezusovega rojstva in mladosti. Kdor je želel, je tako lahko doživljal skrivnost božičnih praznikov tudi po slovenski televiziji.

Božič na Tolminskem 1993

Letos smo obhajali že tretji Božič v samostojni državi Sloveniji. Zdi se nam že neznanško dolgo od tistih časov državnega oviranja in odpravljanja tega najbolj priljubljenega praznika.

Nič več nam ne delajo vtisa razsvetljevanje izložb v trgovinah, cest, dreves in naselij z lučkami. Nasprotno. Ljudi, ki hočejo doživljati pravi smisel adventa — veselo pričakovanje in pripravlanje v spokornosti in dobrih delih — to že kar precej moti, saj se vse to pričinja že takoj v začetku adventa. Tako ni več adventa, ni več pričakovanja nečesa velikega, pač pa samo reklama za čim bogatejšo in čimbolj pestro nakupe in preživljanje prazničnih dni nekje izven domače hiše. Človek, ki ve, kaj pomeni Božič, se le še sprašuje, ali je bilo huje prej, ko so Božič ovirali, ali zdaj, ko so Božič zmaličili? Še celo starega ruskega dedka mraza, tega še pred nekaj leti nevarnega konkurenta svetega Miklavža, so zdaj »pokristjanili«, tako da se je nenadoma prelevil v Božička, ki tudi ljudi obdaruje in spodbuja, pa tudi k trošenju denarja na veliko, kakor bi bili vsi Slovenci prebogati... Le-

tošnji Božič na Tolminskem je bil poseben zaradi slabega deževnega vremena pred praznikom in še ob polnočnici, zjutraj pa se je »zasvetil dan« v snežni belini kot čisto pravi klasični Božič, kot ga že dolgo let ni bilo. Razveseljivo je bilo posebnost, da slabo vreme ni zadržalo ljudi doma, pač pa so prišli povsod v lepem številu k maši in pristopili k svetemu obhajilu. Tolažljivo je bilo še to, da vsaj pred in med polnočnico ni ljudem kvarilo živcev in razpoloženja gromovito pokanje petard kot prejšnja leta. Zasluga za to gre gotovo sredstvom obveščanja, ki so že dolgo časa prej poročala o nesrečah, ki so se dogajale ob tem neumenm početju, in tudi o prepovedih, ki omejujejo pokanje s petardami. Popolnoma prenehala pa ta grda navada še ni in niti ne bo, dokler bodo imeli celo starejši ljudje in starši tako čudno pamet, da to spada normalno ne samo k praznovanjem, pač pa tudi k navadnim dnevom, kadarkoli se komu zahoče, da straši ljudi in živali ter spravlja v nevarnost druge in sebe. Kako daleč smo še od najosnovnejše srčne kulture in obzirnosti drug do drugega! **Franc Rupnik**

Dve (nasprotni si) sliki božičnega »praznovanja«

Najprej vprašanje: Božič doživljamo ali praznujemo? Eni ga doživljajo, drugi pa praznujejo. Slednji predvsem pri mizi ob medlem spominu na otroška leta, ko so zahajali v cerkev.

Ko sedaj, časovno odmaknjeni od Božiča, gledamo potek praznovanja, bi se rad ustavil pri dveh (nasprotujočih si) nedostatkih.

Prvič. Računa se, da gre vsako leto od ostankov od božičnih pojedini v smeti približno 400.000 kvintalov hrane, kar znaša v denarju 120 milijard lir.

Po mnenju Združenja upravnikov sta dva glavna razloga te potrate čezmerni nakup in prevelike porcije.

Božični potratni dodajmo še novoletne pojedine, pa pridemo do toliko hrane v smeteh, da bi lahko zadostovala desetim milijonom prebivalcev držav tretjega sveta. Zaključke prepuščam bralcu.

Drugič. Božične pridige (televizijski prenosi to potrjujejo) so preveč sentimentalne, v nekaterih primerih preveč sladkobne. Enako velja za nekatere božične članke.

Za Božič si pričakujemo več stvarnosti, več teologije, sicer ne odvrčam popolnoma poezije.

Ali je potem čudno, če nam od pristnega Božiča ostaja tako malo...?

Evropska unija v luči personalizma

1. novembra lani je stopil v veljavo sporazum iz Maastrichta: Evropska skupnost je postala Evropska unija. Ne gre le za spremembo imena, ampak za bistven vsebinski preskok. Temu vprašanju je v celoti posvečena zadnja številka informativnega vestnika »Rezzara-notizie«, glasila personalistično usmerjenih krščansko-demokratskih družbenih delavcev iz dežele Veneto. V luči krščanskega socialnega nauka in personalistične misli avtorji razmišljajo o Evropski uniji in o njenih idejnih ter civilizacijskih osnovah.

Prispevkov je več in se dotikajo različnih vidikov evropske integracije. Vsem je skupen poudarek, naj evropsko združevanje ne poteka izključno po ekonomski logiki, marveč naj v prvi vrsti upošteva evropsko kulturno identiteto. Za prof. Dal Ferra je to identiteto mogoče strniti v naslednjih petih točkah: 1. svoboda; 2. pravna država; 3. kulturni pluralizem; 4. občestvenost; 5. odprtost svetu. Toda pred nami se odpirata dve poti, nadaljuje: če ja naš edini cilj želja po »sreči« in blagostanju, bo treba skrbeti za čim večje število inženirjev in tehnikov, ki naj skrbijo za vedno večjo ponudbo po vedno nižjih cenah; če pa je naš cilj »soudeležba pri življenju in oblasti preko sodelovanja«, potem se moramo poglobiti v zgodovino, v vrednote, na katerih naj sloni sožitje, v vzgojo evropskega človeka.

O sožitju različnih narodov in narodnih skupin piše prof. Fontana v članku o načelu subsidiarnosti. Po tem načelu se odločitve sprejemajo

Božja beseda je kakor kruh...

9. januar

Praznik Jezusovega krsta

»Tiste dni je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji in Janez ga je krstil v Jordanu« (Mk 1,9)

Evangelist Marko nam pripoveduje o Jezusovem krstu v začetku svojega evangelija. Nič ne govori o Jezusovem rojstvu in o njegovi mladosti. Ne pozna dogodkov v Betlehemu, o katerih nam poročata evangelista Matej in Luka. Za Marka je Jezusov krst v Jordanu pravi začetek božjega učlovečenja. Morda nam to zveni nenavadno. Poglejmo, zakaj je v perspektivi Markovega evangelija Jezusov krst prikazan kot začetek našega odrešenja.

Jezusov krst je v Markovem evangeliju opisan kot izjemno dejanje božje solidarnosti s človekom. Jezus namreč stoji v vrsti grešnikov, ki se približujejo reki Jordanu, da bi se očistili in zaživel novo življenje. Bog se v osebi Jezusa iz Nazareta izenači s človekom v njegovi ranjenosti in celo v njegovi grešnosti. Z njim se postavi v vrsto in prevzame nase vse tegobe človekovega življenja.

Kako lepa in sugestivna podoba božjega učlovečenja! Kako svojevrstna slika božične skrivnosti! Bog sam v vrsti grešnikov, ki prosijo odpuščanja in očiščenja! Bog stopa v človeški procesiji, da bi dokazal solidarnost do konca. Sveti Pavel je to lepo izrazil z besedami: »Iz njega (Kristusa), ki ni poznal greha, je (Bog) za nas napravil greh, da bi mi v njem postali božja pravičnost« (2 Kor 5,21).

Ko je Jezus stopil iz vode, je videl nebesa odprta in slišal glas: »Ti si moj ljubljeni Sin, zelo sem te vesel« (Mk 1,11). Odprto nebo pomeni v biblični govoric konca božjega molka. Bog dokončno spregovori svojo odlično besedo: besedo življenja, »Besedo, ki je človek postala« (prim. Jn 1,14).

Besede »Ti si moj ljubljeni Sin, zelo sem te vesel« (Mk 1,11) niso bile izgovorjene le ob reki Jordanu in samo ob Jezusovem krstu. Bog jih izreka nad vsakim človekom, ki je krščen z vodo in s Svetim Duhom. Pri vsakem krstu se obnavlja dokončna božja zaveza s človekom in se potrjuje božja solidarnost: pripravljenost biti s človekom do konca, v vseh možnih bednostih in spodrslijah.

Človek, ki je krščen, naj bi v svojem življenju odkril Očetovo bližino in njegovo spremstvo. V vseh situacijah naj bi mu toplo zazvenele čudovite božje besede: »Ti si moj ljubljeni sin, zelo sem te vesel«. Te besede naj bi mu bile v oporo, dale naj bi mu moč, da bi znal vedno znova začeti. In nikdar obupati!

Zvone Štrubelj

ko posamezne narodne identitete potrjujejo in nemoteno razvijajo. Evropski poslanec Guidolin podčrtuje vlogo, ki jo nedavno potrjeni sporazumi priznavajo kulturi. Zastavljajo si tri cilje: 1. gojiti zgodovinski spomin posameznih narodov; 2. podpirati posamezne pobude na področju kulture; 3. sodelovati z državami, ki niso članice Unije, pa tudi z mednarodnimi institucijami. In končno se podpisniki sporazuma zavzemajo za boljše poznavanje zgodovine vseh, in ne le nekaterih evropskih narodov. Prav v zvezi z izobraževanjem je zanimiv prispevek Lucie Fontana, ki se sprašuje, kako je mogoče, da novi eksperimentalni programi italijanske šole (t.i. programi Brocca) ne upoštevajo jasnih evropskih navodil o učenju (najmanj dveh) tujih jezikov (iz območja Unije). **T.S.**

Posameznikom in družinam voščimo srečno, zdravja in milosti polno novo leto 1994

POGLED V SLOVENIJO

Državni svet štiti Danila Kovačiča

Janez Povše

Državni svet je nedavno preprečil zaporni nalog za direktorja Hita Danila Kovačiča, sklicujoč se na poslansko imuniteto oziroma poslansko nedotakljivost. Glasovanje je bilo za enega osrednjih akterjev divjega lastninjenja presenetljivo ugodno, kar verjetno pričča o izjemno naklonjenem stališču slovenskega »drugega« parlamenta do vsega, kar je v zvezi z vprašljivim pridobivanjem družbenega premoženja. Kar 26 svetnikov je namreč glasovalo proti priporu, 5 jih je glasovalo za in 2 glasovnici sta bili neveljavni. Med tistimi, ki so glasovali za pripor Danila Kovačiča, je bil tudi dr. Dušan Plut, eden od osrednjih voditeljev stranke zelenih in do zadnjih volitev tudi član predsedstva Republike Slovenije. Dr. Dušan Plut v pogovoru za časopis »Delo« razkriva zadevo v državnem svetu do konca, pri čemer navaja zelo čudne in pravzaprav nezdrave zadeve. Posebej omenja dejstvo, da je približno dva tedna pred usodnim glasovanjem tako kot drugi svetniki dobil na dom Hitov časopis, ki je bil opremljen z žigom državnega sveta. Poleg tega ga je zelo motil nastop dr. Ljuba Bavconca, nekoč vplivnega borca za človekove pravice, ki je nekajkrat predlagal članom državnega sveta, naj se zelo previdno in pretehtano odločajo o vsem, kar je v zvezi s Hitom.

Pustimo ob strani dejstvo, da je tako imenovana poslanska imuniteta zelo nedemokratična pravica, ki v novem času prav gotovo zasluži podrobno obravnavo in tudi odpravo. Vprašajmo se, zakaj sploh nedotakljivost poslancev oziroma svetnikov? Zato, da izvoljeni ljudje ne bi več sodili med tiste, ki jih zadene preiskava ali kazen v primeru prekrškov? Kaj ne pomeni poslanska imuniteta že vnaprejšnjo napoved vsakršnih prekrškov, ki bodo ostali nekaznovani? Očitno je tovrstna zaščita izvoljenih ljudi sad prejšnjih obdobij. Dandanes je nujno to zaščito odpraviti, kvečjemu bi morali ljudje na odgovornih položajih odgovarjati toliko več, kolikor so višje od navadnih ljudi. Res škoda je, da se pripravljenci nove slovenske ustave niso v primerni stopnji zavedeli logike novega časa, ki preprosto ukinja nerazumljive privilegije, ki so jih prej uživali in zlorabljali ljudje na političnih vrhovih. Italija je jasen dokaz, da je treba v zakonodaji odpraviti vse tiste člene, ki dajejo politiki še dodatne pravice, za katere pravzaprav nihče ne razume, od kod prihajajo in zakaj so ali naj bi bile upravičene.

Druga stvar je sama sestava državnega sveta, ki se je v primeru Danila Kovačiča »izkazal« s tako veliko moralno zavestjo. Večji del svetnikov je bil namreč izvoljen posredno, v smislu predstavništva raznih dejavnosti in institucij, le manjši del je bil izvoljen neposredno od ljudi, na najširših volitvah, ki edine zagotavljajo demokratičnost in voljo ljudstva. Tako nismo daleč od resnice, če rečemo, da je državni svet le nadaljevanje prejšnjega Zbora združenega dela, ki je v glavnem predstavljal direktorje in vodilne ljudi prejšnjega sistema, in je bil zaradi tega seveda nepremostljiva ovira za sprejem bi-

stvenih zakonov, med drugim ravno zakona o lastninjenju. Tudi dejstvo, da je »drugi« slovenski parlament, torej državni svet, v glavnem le na pol od ljudi izvoljen, je resnica, ki ni koristna za mlado državo, povšeči pa je seveda nosilec oblasti od prej, ki jim v veliki meri uspeva ohraniti v demokraciji tisto, kar so imeli v enopartijskem sistemu. Z vidika interesa slovenske države v celoti je seveda nerazumljivo, kako je sploh lahko prišlo do tako voljenega sveta, od katerega pač ne moremo pričakovati potez v smeri prepotrebne moralizacije slovenskega političnega življenja. Dejstvo je namreč, da ob vsem tem ostali najvišji državni organi s predsednikom republike na čelu molčijo ali pa zatrujejo, kako mora vse potekati v duhu pravne države. In to je problem današnje Slovenije: v duhu njene pravne države ima državni svet prav in lahko zaščiti vsakega svojega člana, tudi Danila Kovačiča, ki je na ta način še vedno pravno čista osebnost.

ŠIRI KATOLIŠKI GLAS

Hrvaška Istra – zatišje pred viharjem?

MILAN GREGORIČ

Lok v Hrvaški Istri se napenja do skrajnosti in po mnogih znakih so-deč se odnosi med IDZ (Istrskim demokratskim zborom) in HDZ (Hrvatski demokratski zbor). Čeprav se kopija že dolgo lomijo ob različnih spornih vprašanjih (meje županije, dvojezičnost, militarizacija itd.), ostaja osrednja točka istrskega zagrebškega spora status polotoka. IDZ je namreč že v svojem ustanovnem programu poudarjal politično avtonomijo Istre, celo z lastnim parlamentom in predstavniki v Strasbourgu ter je to avtonomistično usmeritev, z občasnimi nihanjji, ohranjal naprej in celo zaostroval do danes. Mestoma se mu je celo razraščala v zahtevo po meddržavni regiji, (ki naj bi po nekaterih izjavah njegovega predsednika Ivana Jakovčiča izhajala kar iz meja nekdanje Julijske Krajine). Ob vse bolj pogostih pojasnjevanjih teh zahtev zelo zainteresiranim italijanskim in vse bolj pozornim evropskim krogom ga, očitno, niti malo ne moti, da pri tem nepooblaščenno razpolaga tudi s slovensko Istro (oz. kar s celo bivšo Julijsko Krajino). V Sloveniji nima namreč prav nobene, javno deklarirane, politične podpore, če izvzamemo nekaj posameznikov, ki so pod Demosovo vladavino, ko je bilo to politično donosno, kričavo ponujali istrsko avtonomijo ali meddržavno regijo, a so kasneje, verjetno pod pritiskom svojih strankarskih central, utihnil in se celo javno distancirali od svojih prvotnih stališč. K njim bi lahko prišteli tudi nekaj novinarjev Primorskih Novic, ki tudi niso skrivali svoje simpatije do istrske avtonomije in ki se še danes vneto in mestoma tudi primitivno trudijo, da bi Istrane in Primorce čim bolj naščevali čez Ljubljano. Zaenkrat pa se hrvaški recept v slovenski Istri ni prijel, saj je slovenska podružnica IDZ, ki tudi koketira z

istrsko avtonomijo, ostala na volitvah povsem obrobni politični pojav.

Kriza odnosov na relaciji Istra-Zagreb se je zaostrija najprej z julijsko pisno grožnjo glavarstva istrske županije, da namreč Istrani ne mislijo spoštovati nekaterih centralističnih zakonov. To gesto je obsodila kot avanturistično tudi hrvaška opozicija, ki sprejema obojno tudi istrsko avtonomijo ter je tako IDZ s temi svojimi zahtevami ostal povsem osamljen. Svoj vrhunec pa dosega kriza po obisku posebne delegacije IDZ v Ženevi, kjer naj bi domnevno zahtevala, da se naj v delo mednarodne konference o Jugoslaviji vključi tudi istrski paket. Tudjman je na to reagiral živčno in ostro in sicer s sklicem Predsedstva Sveta za varnost, ki je to mednarodno dejanje IDZ obsodilo kot nelegitimno in zahtevalo od Parlamenta, da ga obravnava in se o njem izreče. Jakovčič mu je odgovoril (La voce del popolo, 24.11.93), da zahteva prebivalstvo Istre razpis referendum, ki naj bi dal odgovor o statusu polotoka znotraj Hrvaške in da IDZ smatra to kot edino korektno rešitev v tem trenutku. Hrvaška zakonodaja sicer ne predvideva, da bi lahko županija razpisovala referendum, vendar jih tudi ne prepoveduje ter bi tako IDZ lahko oprl svojo odločitev na to pravno vrzel. V kolikor pa bi Zagreb referendum prepovedal, bodo poiskali druge rešitve. Da so stvari na samem robu, je mogoče povzeti tudi iz Jakovčičevih izjav, »da jim lahko položaj uide iz rok vsak trenutek«, »da so na koncu s potrpljenjem« in da bo »v naslednjih mesecih potrebna velika doza politične modrosti.«

Ob intenzivni psihološki vojni, ki jo razne centrale z obeh strani Jadrana vodijo v Istri in Kvarneru, je bojazan pred nepredvidljivostjo povsem umestna. Še zlasti spričo vse

Zvezde niso moje sonce

Ob novem letu se maloverni ljudje (med temi tudi »verniki«) zatekajo k vražarstvu, da bi dobili odgovor na vprašanja: kakšno bo leto, katerim veselim in žalostnim dogodkom bodo podvrženi.

Tisk, radio in televizija dajejo kar precej prostora tej stroki.

Je to nedolžno poizvedovanje? Običajna radovednost? Je zabava ali pa nov način »verek«?

Zadnje čase 12 milijonov Italijanov potrosi vsako leto 1500 milijard za poizvedovanje bodočnosti.

Toda vse to ni gola radovednost: zatekanje k vedeževalcem, spiritističnim seje, nakup raznih obeskov. Stalno ponavljamo, da smo v dobi velikega napredka znanosti in tehnike, pa se ljudje vendar zatekajo k tem stvarim, da premagajo svoj strah in dobijo takojšnji odgovor za neznano.

Na tak način se za gotovo ne bomo obvarovali nesreč, niti ne moremo programirati svojega življenja in ne usmeriti svojih izbir. Skratka to pomeni odpovedati se razumu, preudarku in v primeru vernih ljudi tudi veri.

Bodimo si jasni: to je vredno moralne obsodbe.

Nekateri se opravičujejo s tem, da imajo zvezde svoj vpliv na človeka. To drži le v določeni meri. Astrologija je stara veda, ki si domišlja, da

je sposobna odkriti razne vplive na človeka, na njegov značaj, izbire dejanj, kakor na dogodke v zgodovini. Toda v tem času si je pridobila prav malo verodostojnosti. Gotovo obstaja vpliv zvezd na človeka, toda interpretacije so po večini plod domišljije in potegavščin.

Poklicni astrologi nas učijo, da človeška dejanja niso nujna posledica vpliva zvezd. Sv. Tomaž pravi, da zvezde lahko povzročajo nagnjenje, ne pa vsiljenje. Prav ti ljudje ugovarjajo raznim napovedim horoskopov in jih obsojajo kot lažne. Saj je znano, da osebe, ki so rojene v istem mesecu in uri, torej z enakim horoskopom, imajo popolnoma drugačno življenje. Horoskopi navajajo različne razlage; katera je prava?

Zvezde ne morejo odločati o usodi človeka. Človekova volja je sicer podvržena različnim pogojem, poznamo slabost naše narave, ne moremo pa govoriti o determinizmu in nekem siljenju. Človeških dejanj ne morejo določati zvezde. Kje je potem človekova osebna odgovornost za opravljena dejanja?

Večkrat ljudje berejo različne horoskope iz radovednosti ali za zabavo in ugotavljajo, da so dobri, »veljavni« za vse primere. Zato so nesprejemljivi. Tisti pa, ki temu verujejo, si večkrat sami ustvarjajo nevarne posledice.

Verjeti horoskopu pomeni odpovedati se usmerjanju svojega življenja po razumu, po zdravi pameti; tu je očitno pomanjkanje vere v Boga. Novi katekizem pravi (št. 2116): Zametati moramo vse oblike vedeževanja: zatekanje k satanu ali k zlim duhovom, klicanje umrlih in druge tovrstne dejavnosti, o katerih zgrešeno domnevajo, da »odgrinjajo« prihodnost. Iskanje sveta pri horoskopih, astrologija, hiromantija, razlaga napovedujočih znamenj in kockanja, pojavi jasnovidnosti, zatekanje k medijem - vse to skriva v sebi voljo po moči, ki bi rada gospodovala nad časom, nad zgodovino in končno nad ljudmi, hkrati pa tudi težnjo za tem, da bi si pridobili skrite sile. Vse to je v protislovju s češčenje in spoštovanjem, prepojenim s ljubečim strahom, ki ga dolgujemo samo Bogu.

Januar mesec katoliškega tiska

Pozitivne in negativne novice

Znani napovedovalec angleške televizije BBC Martyn Lewis se je pred kratkim predstavil svojim poslušalcem s to ugotovitvijo: ljudje zahtevajo več optimizma v novicah. Te besede, nadaljuje napovedovalec, potrjuje veliko število pisem gledalcev, ki so naveličani grozljivih in sploh negativnih novic.

Dnevnik Daily Telegraph je kratkoma poslušal tega napovedovalca in posvetil posebno stran dnevnika le pozitivnim novicam. Vendar istočasno beremo v uvodniku, da pozitivne novice ne navdušujejo preveč.

Skušajmo slediti temu razmišljanju.

Tako torej piše Daily Telegraph: skoraj nemogoče je pripraviti časopis le s pozitivnimi novicami, ker pač ni lahko izdelati izpita pred tistimi, ki jih ta stvar ne gane. Bralci pravijo, da si želijo pozitivnih novic, toda potem hlastajo kakor hijene po

škandalih, krvavih dogodkih, skratka po negativnih dogodkih. Spremeniti tisk v bolj humane pojme pomeni postaviti pozitivne novice v geto. Na primer: ženska, ki je niso posilili, zlorabili ali oropali, ni zanimiva, ni nič.

Dokazano je, da so zgodbe »dobrote« zanimive samo v teoriji, dejansko pa so dolgočasne.

Bralci, vedno po mnenju uvodničarja Daily Telegrapha, so po svoje perverzni. Poročati moramo o raznih dogodkih in dokazati, da mnogo zločinov, revščin in vojn, ki so nas šokirali, imajo tudi pozitiven konec. Slika lačnega otroka, ki je postal skel, je novica na prvi strani za en teden; naj se vrne kasneje, četudi za enkratno poročilo, z dokazom, da mu je nega, ki je je bil deležen, vrnila nasmeh.

Do tu pisanje Daily Telegrapha, kakšno pa je tvoje mnenje? Radi bi zvedeli, zato oglasi se.

Božični koncert v goriški stolnici

Božična skrivnost je že od vsega začetka globoko odjeknila v človekovi duši. Zato je popolnoma naravno, da je tako plodovito navdahnila umetnike vseh narodov in vseh časov. Posebej glasba (poleg književnosti in slikarstva) je tista umetniška zvrst, ki je dala človeštvu toliko zakladov melodije in zvoka. Božična pesem je prav v slovenski tradiciji nepogrešljiva spremljevalka božičnih praznikov in lahko zatrdimo, da si teh pravzaprav brez naših priljubljenih pesmi oz. melodij sploh ne moremo misliti.

Tako je bil tudi za letošnje praznike v goriški stolnici tradicionalni koncert, ki ga organizira Združenje cerkvenih pevskih zborov ZCPZ, ki obhaja letos 20-letnico svojega delovanja, toda v goriški stolnici se božični koncerti ponavljajo vsaj še enkrat toliko let. Pred kakimi štiridesetimi leti jih je uvedel in dolgo s svojim zborom sam oblikoval prof. Mirko Filej. Zasluga naših zborov je, da se ta lepa tradicija nadaljuje.

Pred začetkom koncerta je solkanski dekan Paljk najprej povezal božično skrivnost s tradicijo naše pesmi in glasbe. Nato je spomnil na pomen slavilne pesmi v vzhodni liturgiji, ki je tako blizu človekovi duši. Govornik je še na koncu aktualiziral samo Jezusovo prisotnost, ki je za nas vse danes in tu uresničena. In končno še poslanica miru, ki jo božična skrivnost prinaša s seboj na svet.

Po duhovni misli g. dekana se je začel koncert. Nastopili so štiri zbori, in sicer moški zbor Mirko Filej, mešani zbor Podgora, moški zbor Štmaver in mešani zbor Rupa-Peč. Vsak zbor je zapel po tri pesmi. Primeren uvod v pevski del je bil sonet Ljubke Šorli: »Počiva Betlehem. Bdi poljana. / Razvesele pastirji se novice, / da v jaslih Bog leži, povit v plenic.«

Zbori so v glavnem izvajali znane slovenske božične pesmi. Posebej bi omenil zadnjo pesem, ki jo je zapel zbor Rupa-Peč, in sicer Poslušajte vsi ljudje v priredbi Ubalda Vrabca. Prav je, da smo slišali tega pred kratkim umrlega skladatelja, za katerega nagrobni spomenik so šli darovi, zbrani v cerkvi.

Mislím, da ni primerno božičnega koncerta ocenjevati s kritičnimi pristopi. In to ne zato, ker bi tak koncert podcenjevali, saj so na njem na splošno nastopajoči zbori pokazali zadovoljivo pripravo, pač pa zato, ker tu raje poudarjamo in občutimo mehko božične pesmi in skrivnost melodije, ki neposredno prevzame slehernega poslušalca. Sporedi božičnih koncertov navadno ostajajo pri tradicionalnih skladbah, kar je seveda po svoje prav, saj predstavlja to trajno zakladnico v našem kulturnem in duhovnem svetu. Vseeno pa bi kazalo programe tudi posodobiti, saj imamo vrsto lepih in zborom do-

stopnih novejših skladb. Vsekakor je božični koncert lepo odjeknil in s tem praznično podčrtal pomen Gospodovega rojstva. a.b.

Ob cerkvi sv. Ivana v Gorici

Med ulico sv. Ivana in ulico Ascoli je naša cerkev sv. Ivana, kjer je središče naše farne skupnosti, sedež naše slovenske duhovnije v mestu. Ti dve ulici so zdaj lepo prenovili in dali zanjo nova cestna določila. Omenjamo jih, da marsikomu prihranjamo globo, ki jo mestni redarji dajo vsem, ki ne spoštujejo cestnih znakov.

1) Obe ulici sta še vedno enosmerni, a v nasprotnem smislu, to je od severa proti jugu in vozila ne smejo postajati ob straneh ulic, kakor tudi ne pred cerkvijo.

2) Za parkirišče je določen obširen prostor ob judovski sinagogi v začetku ulice Ascoli.

3) Na dvoriščih hiš ob obeh ulicah in še ob ulici Malta smejo imeti vozila le lastniki obrobnihi hiš. Na ulicah se smejo ustavljati le kamioni, ki odlagajo ali nalagajo blago za trgovine ali gradbena dela.

30. obletnica smrti msgr. Mihaela Toroša

Da bi počastili spomin msgr. dr. Mihaela Toroša ob 30-letnici njegove smrti, so se v sredo, 29. decembra, zbrali na Sv. Gori koprski škof msgr. Metod Pirih, okoli 40 duhovnikov in lepo število romarjev, zlasti iz pokojnikove rojstne vasi Medane. Iz Medane je bil tudi pevski zbor, ki je z božično pesmijo ubrano spremljal evharistično bogoslužje.

Msgr. Toroš je kot apostolski administrator vodil v letih 1947-1963 slovenski del goriške nadškofije, ki je z mirovno pogodbo leta 1947 pripadel tedanji Jugoslaviji. Bilo je to eno najtežjih zgodovinskih obdobij za Cerkev na Primorskem. V mašnem nagovoru je škof Pirih pravilno ovrednotil predsem dvoje dejstev, za katera gresta msgr. Torošu posebno priznanje in hvaležnost: izdajanje verskega glasila »Družina«, ki je kasneje preraslo v vseslovenski tednik, in ustanovitev Vipavskega malega semenišča, iz katerega je izšlo čez 200 slovenskih duhovnikov.

Mašno slavlje se je sklenilo z molitvijo nad grobnico za glavnim oltarjem, kjer m. g. msgr. Toroš počiva skupaj z goriškim nadškofom Sedejem. Zato se je molitveni spomin razširil tudi na nadškofa Sedeja in pa na msgr. Alojzija Filipiča, nekdanjega grgarskega župnika, velikega ljubitelja Sv. Gore, ki je umrl isti dan kot msgr. Toroš in je pokopan na svetogorskem pokopališču. O. Simčič

Naši teti Zori v slovo

Na božični dan je za vedno zatihnila oči naša teta, Zora Tomšič. Rodila se je 14.10.1912 v Sovodnjah, v družini mame Tereze, očeta Leona, dveh bratov, Romana in Vilka, ter sestre Darinke. Zgodnje otroštvo ji je bilo zaznamovano z begunstvom, saj je morala družina, zaradi strahotnega pustošenja, ki ga je na teh tleh puščala za seboj prva svetovna vojna, poiskati zatočišče na Gorenjskem, v bližini Radovljice. Po vojni so se Tomšičevi vrnili domov, vendar je Primorsko kmalu zadelo novo zlo, namesto pričakovane olajšanja, ki so si ga ljudje obetali po končani moriji. Saj se je že nekaj let po italijanski zasedbi teh krajev razmahnilo fašistično raznarodovalno nasilje, ki je našim ljudem povzročilo novo, bridko gorje. Po drugi svetovni vojni, ko je meja spet kruto zarezala v tkivo Goriške, se je družina Tomšičevih dokončno razbila. Brat Roman, ki je že leta 1931 zbežal pred fašizmom, se je po vojni ustalil v Mariboru. Sestra Darinka se je omožila v Vrtojbi in po smrti staršev je na domu ostala samo že Zora. Tako kot veliko domačih deklet, se je za daljšo dobo zaposlila v tekstilni industriji v Podgori. Po izgubi službe pa se je preživljala z raznimi priložnostnimi deli, ki so ji omogočila, da si je doplačevala in prislužila skromno pokojnino ter z njo tudi lastno ekonomsko neodvisnost.

Zadnja leta je preživljala mrzle zimske mesece pri svojih nečakih v Vrtojbi in Koprju ter je njihovo gostoljubje sprejemala s tiho skromnostjo, ki jo je izkazovala predvsem s hvaležnim pogledom in s preprostimi darili, ki jih je neviljivo polagala pod božično drevesce ter potem budno oprezala, kdaj jih bomo opazili. Oddolžila se nam je tudi s pomočjo pri gospodinjstvih delih. Predvsem pa je rada segala po lepi slovenski knjigi, tako da smo jo s skromnimi zbirkami iz domačih družinskih knjižnic komaj dohajali. Tako je v družinah nečakov in nečakinj našla delno nadomestilo za lastno

družino, za katero jo je življenje prikrajšalo ter ji zato tudi ni bilo vseeno, ali raste njen rod ravno in pokončno, ali ga življenjski viharji majejo. Tako kot vsi mi in morda zaradi svoje osamljenosti še bolj od nas, je tudi naša teta čutila veliko potrebo po človeški toplini, pa čeprav je sama težje vzpostavljala medsebojne stike. Topla človeška beseda je namreč hitro ganila tudi njeno, na videz hladno in zaprto srce.

Na božični dan je njeno srce dokončno odpovedalo in odšla je tiho in nevpadljivo, tako kot je živela. Naj počiva v božjem miru v domači grudi!

Z njo odhaja rod naših staršev, ki ga je življenje postavilo pred hude preizkušnje, a jih je častno preostal in se obdržal. Nas pa je s svojim zgledom učil predvsem spoštovanja in ljubezni do lastnega naroda in jezika ter poštenosti, skromnosti, potrpežljivosti in trdega dela, t.j. vrlin, brez katerih ne moreta ne posameznik ne narod ustvariti karkoli pomembnejšega in trajnega.

V imenu sestre Darinke, nečakov Nadje, Darja in Branka ter njihovih družin se iskreno zahvalujemo sosedom in ostalim vaščanom v Sovodnjah, ki so ji v trenutkih stiske nesebično stali ob strani.

Milan Gregorič

SKPD »F.B. Sedej« iz Števerjana vabi na božičnico, ki bo v četrtek, 6. jan., ob 16. uri, v Sedejevem domu. Nastopila bosta otroška skupina z igro »Božični večer« in dekliski zbor Alenka. Sledila bo novoletna tombola.

ACM Gorica vabi k maši za edinost v ponedeljek, 10. t.m., ob 16.30 v Zavodu sv. Družine.

V četrtek, 13. januarja, ob 20. uri, bo v Katoliškem domu v Gorici drugo srečanje Teološko-pastoralnega tečaja, ki ga prireja štrandreška dekanija in je namenjen vsem pastoralnim sodelavcem naših župnij ter vsem, ki želijo poglobiti znanje o krščanski veri. Na sporedu bosta dve predavanji: 1) **Moralni zakon** in 2) **Humanistična in krščanska etika** (predaval bo msgr. Oskar Simčič).

Božičnica na Vrhu sv. Mihaela

Na Vrhu sv. Mihaela sta cerkveni svet in mladinski zbor Vrh svetega Mihaela v nedeljo priredila v cerkvi svetega Lovrenca božičnico.

Po sveti maši, med katero je pel cerkveni zbor pod vodstvom Pavla Durčka, so člani mladinskega zbora uprizorili pod vodstvom Erike Černic prizorček z diapozitivi v dveh delih: v prvem delu so prikazali pripravo drevesca na Božič v starih časih, v drugem pa je bil pogovor o sveti družini iz starega v moderno. Po prizorčku je sledila podaritev daril otrok Jezuščku. Zapel je mladinski pevski zbor pod vodstvom

Marjanke Čevdek. Cerkveni svet je obdaril zbor v zahvalo za pripravo božičnice in za udeležbo na Cecilijanki, sledila sta blagoslov in obdarovanje otrok (bilo jih je kar 45), končni zahvalni govor pa je imela Nerina Devetak (med drugimi se je zahvalila gospodom župnikom Markežiču in Žerjalu ter fanoma Černicu Jožku in Lidiji Visintin, ki je ena od ustanoviteljic pevskega zbora).

Vaje mladinskega zbora Vrh svetega Mihaela se bodo nadaljevale ob sredah ob 16.45 v osnovni šoli na Vrhu. **Devetak Avguštin**

Seja ZSKP

V ponedeljek, 27. decembra 1993, je bila v Katoliškem domu redna seja ZSKP. Prisotni so bili odborniki in predstavniki vseh včlanjenih društev. Po uvodnih besedah in branju zapisnika je predsednik prešel na dnevni red:

1) Pri proslavah, ki se bodo zvrstile ob 150-letnici rojstva Simona Gregorčiča, bo sodelovala tudi ZSKP. V načrtu je izvedba Satnerjeve kantate Oljki na Gregorčičevo besedilo. Delo je zahtevno in predvideva poleg zbora še soliste in orkester. To zahteva velike stroške in zaradi tega se nekateri odborniki niso strinjali s tem načrtom. Odločitev je bila prenešana na prihodnjo sejo.

2) 80. obletnici rojstva Simonitija bo posvečena Cecilijanka '94. 50. obletnici smrti Balantiča pa se bo Zveza oddolžila z razpisom natečaja za uglasbitev njegovih del.

3) V načrtu je tečaj za zborovodje, ki bi ga priredili po mariborskem vzorcu. Tečaj je namenjen dirigentom mladinskih pevskih zborov.

4) Sredi januarja bo enodnevni seminar za orf instrumente v okviru centra Emil Komel.

5) Za natečaj Mladi oder so se prijavili PD Štrandrež, Oder 90, Otroška skupina Števerjan, Otroška skupina društva Hrast in Skupina mladih iz Rupe. Nagrajevanje bo v Trstu na Prešernov dan.

6) Na sporedu je bilo žrebanje, tokrat za fotokopirni aparat. Izžrebano je bilo Društvo Rupa-Peč.

7) Predsednik je poročal, kako je bil porazdeljen prispevek, ki ga naša društva dobijo od dežele.

Sledil je še pregled delovanja društev, pred koncem pa so si odborniki ogledali še vsa voščila, ki jih prejela Zveza.

Med razpravo o zapisniku zadnje seje je načelnik večine Kuštrin v odgovoru načelniku SSK Černicu povedal svetovalcem, da je občinski odbor pri sestavljanju proračuna za leto 1994 vključil finančno postavko za dvojezično poslovanje. To namreč predvideva novi občinski statut po zakonu št. 142/90.

Peč

Letošnje jaslice so postavili mladi; pozna se jim izvirna domišljija, saj so celo stari čoki prišli do veljave. Pokrajina pa je vsa odprta in usmerjena v Detece v hlevcu z Marijo in Jožefom. Otroci so v vsem lepo zadeli pristno preprostost in zato lepoto, ki diha iz celote. To poudarjajo še posebno kipci, ki jih je izdelala gospa Marija Černic por. Pahor z Vrha, ki pa biva v Ronkah.

Tudi Vrh je poskrbel za svoje jaslice. In še drugi, kot smo zvedeli.

Prav je, da na to opozorim, ker so kipci sv. Družine in živinčet v hlevcu in ovčk ter drugo zares strokovno izdelani. Niso kičasti in poleg tega so delo domače umetnice. So torej vredni, da krasijo jaslice po naših cerkvah in domovih kot pristno znamenje rojstva-začetka novega Adama.

Novi kipci so dar družine Perkon, ki ljubi umetnost. Hvala. **ŽU**

PROSVETNO DRUŠTVO »ŠTANDREŽ«

Dramski odsek

Georges Feydeau

Odlikovanje

Komedija v treh delih

Prvič v slovenščini

Režija Emil Aberšek

Premiera v soboto, 15. januarja 1994, ob 20.30

v župnijski dvorani »A. Gregorčič« v Štrandrežu

Ponovitev v nedeljo, 16. jan., ob 17. uri

MAŠE NA SV. GORI

Ob nedeljah in praznikih: ob 8., 10. in 16. uri.

Ob delavnikih: ob 8. in 16. uri.

G. Lojzetu Zupančiču v slovo

V ponedeljek, 27. decembra, smo se poslovili od pokojnega škofijskega kanclerja g. Lojzeta Zupančiča v cerkvi sv. Evfemije in Tekle v Grljanu, kjer je bil zadnja leta župnik.

Poslovili smo se od duhovnika, ki je sebe daroval drugim: vsem brez izjeme - Slovencem in Italijanom. »Bil je velik učitelj strpnosti, radodarnosti, darovanja, spoštovanja in ljubezni.«

Imel je veličasten pogreb: škof, veliko število duhovnikov (tudi iz Kopriva in Gorice), njegovi nekdanji in sedanji župljani, slovenski skavti, ki so mu bili za častno stražo, predstavniki drugih krščanskih veroizpovedi, znanci iz središča za fiziko, številni prijatelji vseh vrst. Pri sv. maši, ki je bila v italijanskem jeziku z latinskimi gregorijanskimi petjem, se je svojega sodelavca hvaležno spomnil g. škof.

Po maši je spregovoril škofov vikar Franc Vončina. Po škofovem vikarju je pokojnega pozdravil in se mu v imenu skavtov zahvalil skavtski vodja Teo Kralj.

Pri maši je bilo nekaj prošenj tudi v slovenskem jeziku in barkovljanski zbor mu je pri obhajilu zapel pesem v zahvalo.

G. Zupančič je bil direktor škofijskega urada za ekumenizem in dialog. Predstavniki raznih veroizpovedi so se zato po maši od njega poslovili in se mu zahvalili za njegovo delo na tem področju.

G. Lojze Zupančič je bil iz Trsta, kjer se je rodil 18. maja 1927; duhovnik je bil od 1. julija 1951.

Dragi Lojze! Tvoji sestri prof. Marici izrekamo iskreno sožalje, Tebi pa želimo zasluženi večji pokoj.

Lojze Škerl

so bile več let deležne tvojega duhovnega vodstva. Svojo duhovniško službo pa si opravljal predvsem kot župnik v Boljuncu, Barkovljah in sedaj tu v Grljanu. Bil si človek dialoga, ki se zna pogovarjati z vsemi in zato proti vsaki zaprtosti s katerekoli strani. Tukaj se ti hočem zahvaliti v imenu slovenskih duhovnikov in v imenu slovenskega ljudstva za vse, kar si dobrega naredil med nami. Pogrešali te bomo. Tudi sam te bom pogrešal, saj si mi bil prvi svetovalec na škofiji, kjer si opravljal službo kanclerja in zadnje leto tudi s škofijskega urada vodil stike s slovenskimi šolami. Uživaj plačilo pri Bogu.

Slovo od skavtov:

G. Lojze Zupančič počiva zdaj med duhovniki na tržaškem pokopališču, kamor smo ga v ožjem krogu sorodnikov in prijateljev položili prejšnji ponedeljek ob slovenski molitvi in s slovensko pesmijo. Žal, kot vemo, tega ni bilo med pogrebno mašo v Grljanu: slovenski duhovnik, ki je izstopal iz povprečja tako po svojem intelektualnem formatu kot po svoji srčni kulturi, ni dobil pravice, da se javno prizna njegova narodna identiteta.

Vendar na tem mestu ne maram polemike, predvsem iz spoštovanja do pokojnega g. Zupančiča, ki si tega gotovo ne bi želel: on je gradil na pozitivnem in je na ta način tudi vzgajal svojo mladino. Kot osebnost, kot katehet, kot skavtski vzgojitelj, kot pridigar in sploh kot učitelj je z močjo besede, ki je v pravem trenutku našla pravo mesto, dosegel, da si pogledal vase in da si načel problem s pravega konca. Kot duhovni voditelj mladih je imel očitne uspehe, zato je tudi postal tarča zdaj levih zdaj desnih nasprotnikov, kakor se vedno zgodi tistim, ki si upajo stopiti iz povprečja.

G. Zupančič je imel pogum stopiti iz povprečja. Misel mi gre nazaj v njegova »skavtska« leta, na prvi skavtski tabor na Višarjah, v tistih letih, ko je bila prava pustolovščina

Združeni in povezani v skrbi za naše ljudi in v prostem času. Na izletu na Sv. Višarjah pred tridesetimi leti. (Od leve proti desni) g. Albert Miklavc, župnik v Borštu, Dušan Jakomin, kaplan v Šklednju, Albin Grmek (4. januarja je bila druga obletnica smrti), Viljem Žerjal, župnik v Gabrjah pri Gorici, g. Lojze Zupančič.

samo pripotovati do Žabnic. Ali pa kasneje, ko je vodil avtobus svojih skavtov na jamboree v Atene. Z njimi se je udeležil tudi mednarodnega evharističnega srečanja v Münchnu. Pa nepozabni izleti v hribe in med njimi tisti tragični vzpon na Viš! Svoje skavte je naučil postavljati šotore, kuhati na taboru, sedeti ob tabornem ognju in se pogovarjati, prepevati skavtske pesmi, predvsem pa jih je s svojim zgledom učil doslednosti: v Boljuncu, kjer je ustanovil skavtsko družino, se ga spominjajo, da ni nikoli manjkal na sestanku, pa čeprav je bil prisoten samo za kratko misel ali molitev.

Sama ga imam v najlepšem spomenu s tabora pri Belopeških jezerih: moj prvi tabor, pred tridesetimi leti! Z nami je preživel teden dni; peljal nas je do kočice Zacchi in na Ponce, pomagal je sekati drva, se šalil in prepeval, predvsem pa smo imeli rade (skavtinje smo taborile same!) njegove misli ob tabornem ognju. Nekaterih do danes nisem pozabila in so postale del mene, kot npr. primerjava med človeškim življenjem in gorskim potokom, ki živahno žubori, ko je majhen, a postaja vse večji, dobiva pritoke in postane reka, ki krasí dolino, dokler se nazadnje ne izlije v morje.

Dragi g. Zupančič! Reka Vašega življenja se je iztekla v večni Ocean. Zdaj ste pri Bogu in mi smo tu; skušamo stopati po istih stopinjah in delati svet boljši, kot smo ga dobili; zato Vas prosimo, da iz večnosti gledate na našo mladino in molite za vse nas.

Kresnica

Božični koncerti

Tudi letos so se po tržaških cerkvah za Božič in Štefanovo zvrstili božični koncerti naših zborov in pevskih skupin. Pol ure pred začetkom polnočnice se je v cerkvi v Mačkoljah odvijal koncert, ki ga je oblikoval domači cerkveni mešani zbor. Na božični dan je v nabito polni openski cerkvi potekal tradicionalni koncert, na katerem so nastopili kar štirje pevski sestavi: MPZ in DPS Vesela pomlad, Mladinska skupina in zbor Sv. Jernej. Na Štefanovo pa so v cerkvi v Devinu nastopili zbor Fantje izpod Grmade, Dekliški zbor Devin in Otroški zbor Ladjica. Odpadla pa je božičnica v Slovenskem pastoralnem središču v ul. Risorta.

Koncerti so bili povsod zelo dobro obiskani, kakovostna raven pa precej visoka. Doprinos mladih je bil karseda viden, zlasti na Opčinah, kjer se je poleg precej pomlajenega zbora Sv. Jerneja občinstvu drugič predstavila openska mladinska skupina, ki smo jo imeli priložnost poslušati že na reviji ZCPZ 28. novembra lani. Mislimo, da je tolikšen prispevek mladih k uspehu raznih božičnih koncertov dober znak za nadaljnji razvoj našega cerkvenega petja.

Dve sožalji

Barkovljani žalujemo za svojim nekdanjim župnikom Lojzetom Zupančičem in izrekamo sožalje sestri Marici.

Slovenska Vincencijeva konferenca se s hvaležnostjo spominja pok. g. Lojzeta Zupančiča in iskreno sočustvuje z njegovo sestro Marico. Sv. maša za pokojnika bo 15. januarja, ob 18. uri v Barkovljah.

Mačkolje

1. Jaslice. Da bi mogli mlajši kristjani v Mačkoljah čim globlje doživeti skrivnost Jezusovega rojstva, smo v začetku adventa začeli izdelovati lastne jaslice. Z delom so začeli birmanci, nadaljevala je mladina, končno obliko podobam pa je dela Vlasta. Iskreno ji želimo, da bi ji dobri Bog utrdil in povrnil zdravje.

Vsi skupaj smo se naučili, da je za lepo izdelane jaslice potrebno veliko potrpežljivega in vztrajnega dela ter da je treba v mrtve podobe vtisniti ne le svoje prste, ampak tudi duha in srce. Veliko lažje je jaslice le kupiti, jih vsako leto vzeti iz omare, jih postaviti in jih po končanih praznikih znova pospraviti.

Letošnje jaslice pravzaprav niso prve, ampak že tretje ali četrte, ki so jih naredili mladi v Mačkoljah. Najmlajši skavti so s svojo voditeljico Tanjo ročno izdelali svoje jaslice, ki so jih postavili na oder srenjske hiše. Za dan Nedolžnih otrok pripravljajo otroci zbora Slovenski šopek petje božičnih pesmi in igrice pok. Ljubke Šorli. Ta že tradicionalna tepežnica bo letos že 21. po vrsti.

V teh dneh sem prebral lepo misel: vsi kristjani smo lahko podobni družini, ki sprejme novo življenje. S tem sprejme tudi otrokove potrebe in skrbi. Lahko smo tudi podobni sorodnikom, ki obiščejo družino, ko dobi otroka. V tem primeru smo sicer lahko veseli, radodarni, a nikoli ne enaki družini, ki je otroka ali dobila ali posvojila. Prinesli smo dar, prišli na obisk, se z družino nekaj časa veselili, dete popostovali, se lahko čudovito pri njem imeli kot večina ob letošnjih božičnih praznikih. A kot vsi prazniki, bodo tudi letošnji minili. In če se Jezus ni rodil v nas, če ga nismo sprejeli, če On ne vpliva na nas in na naše življenje, se ni zgodilo nič posebnega, nas njegov prihod v ničemer ni spremenil.

2. Božične pesmi so tudi posrečeno sredstvo za doseg zbranosti, lepote in veselja. Pomagajo nam ustvariti toplino in mir srca, oznanjajo veselje nad božjim prihodom na svet. So številne in zelo bogate. Mačkoljani smo hvaležni domačemu cerkvenemu pevskemu zboru, da nam je letos pred polnočnico pripravil čudovit koncert božičnih pesmi. Posebno presenečenje so pripravili sami mlajši člani zbora in posebej zapeli še dve pesmi. Zahvaliti se hočemo njim in še posebej njihovemu pevovodju, g. Ivu Lešniku, ki je prevzel zbor pred komaj tremi meseci.

Ob koncu si zamislimo, kakšni bi bili naši cerkveni prazniki brez domačih dušnih in kulturnih voditeljev.

Gospod življenja naj nas spremlja tudi v novem letu in nam podeli novih milosti, duhovnega in kulturnega napredka.

Žarko Škerl

Igra ob mednarodnem letu družine

Člani gledališke skupine Slovenskega kulturnega kluba bodo pod okriljem Radijskega odra prihodnji teden dvakrat nastopili z veseloigro, ki nosi naslov Igra zamenjav ali Skupaj je lepše. Za besedilo in režijo je poskrbela Lučka Susič, za izbiro glabse Štefan Bembi, za sceno pa Jasna Merku.

Mladi se s tem delom aktivno vključujejo v proslavljanje mednarodnega leta družine, saj ima igra, ki je sicer polna veselih domislic, tudi

zelo resno osnovno sporočilo, ki je razvidno že iz njenega drugega naslova. Če je »skupaj lepše«, naj bi se pač tako otroci kot starši potrudili, da družina ne razpade.

Igra bo na sporedu v soboto, 15. januarja, ob 19.00, in v nedeljo, 16. januarja, ob 16.00, v Marijinem domu pri Sv. Ivanu.

Škedenj

V tem letu se bomo spomnili dveh obletnic: 40-letnica pevskega zbora in 30-letnica Doma Jakoba Ukmarja.

Pri pevcih je vzpodbudna novost: na božični dan so takoj po maši prisotnim vernikom voščili pevci s kratkim božičnim nastopom pred oltarjem. Prvič je nastopil tudi novi mladinski zbor. Obe skupini, ločeno in združeno, vodi Aleksander Sluga.

Škedenjci so z veseljem sprejeli novo pevsko skupino in ji voščili nadaljnjih uspehov in vztrajnosti.

Mladina je v Domu tudi organizirala silvestrovanje.

Sedaj jih čakajo nove naloge: priprava na skupno Prešernovo proslavo in priprava kioska za pust; ne pozabimo seveda rednih srečanj v Domu.

Na dan novega leta je nastopil novi kaplan, novomašnik Renzo Rusi, ki se je predstavil tudi slovenskim vernikom. Takoj je povedal, da je na razpolago in bo rad, po svojih močeh, pomagal slovenskim vernikom.

Prejšnjo nedeljo se je poslovil dosedanji kaplan g. Carlo Gamberoni. Veliko nam je pomagal, zato smo mu iz srca hvaležni. Želimo mu podobnih uspehov v novi službi kot župnik v cerkvi Starega sv. Antona.

Boršt

Župnijska skupnost bo v ponedeljek, 17. t.m., praznovala god svojega farnega zavetnika sv. Antona opata. Sv. maša bo ob 10. uri, popoldne ob 16. uri bodo litanije in blagoslov.

OBVESTILA

ZPCZ - TS vabi na božični koncert, ki bo v nedeljo, 9. januarja, ob 16. uri, v stolnici sv. Justa v Trstu. Pel bo združeni tržaški moški zbor pod vodstvom Aleksandre Pertot.

Mladinski dom Boljunc prireja v soboto, 8. januarja, ob 20. uri, v župnijski cerkvi božični koncert z nagrajevanjem božičnega ex tempore. Nastopajo: domači pevski zbor s tamburaši KD France Prešeren, Cerkevni pevski zbor s Predloke ter Fantje izpod Grmade. Božično misel bo podal g. Anton Žužek.

Sv. maša z uro molitve za duhovne poklice bo v četrtek, 13. januarja, ob 17.30, v Barkovljah. Pridite tudi vi! Vabita Slovenska Vincencijeva konferenca in Klub prijateljstva.

Kateheza za odrasle z razlago Sv. pisma pod vodstvom g. Jožeta Špeha bo v petek, 14. januarja, ob 16. uri, v mali župnijski dvorani pri cerkvi v Barkovljah. Snov je izredno zanimiva. Dobrodošli iz vseh župnij. Prihodnja kateheza bo čez 14 dni.

Kanalska dolina

V Naborjetu v Kanalski dolini je bila 29.12.1993 predstavitev nove knjige ukljanskega župnika Marija Garjupa. V »Beneški palači« so predstavili že šesto njegovo knjigo o krajih, ljudeh in dogodkih v Kanalski dolini s posebnim ozirom na Ukve, Ovčjo vas in Naborjet, vasi, ki so danes združene v skupno administrativno telo, to je v občino. Knjigi je naslov Kanalska dolina med dvema svetovnjima vojnima in obravnava dobo fašizma.

Na predstavitvi knjige so bili prisotni in so tudi spregovorili o delu in avtorju domači župan De Marchi, predstavnik krajevne Gorske skupnosti, g. Božo Zuanella kot predstavnik družbe Dom, ki je knjigo tudi izdala, posl. Danilo Bertoli, sošolec župnika Garjupa msgr. Marino Hvalica in Marija Ferletič v imenu SSO. Od teh je imel daljši in tehtnejši govor - poleg msgr. Hvalice - poslanec Bertoli, ki se je dalj časa ustavljal pri vedno aktualnem vprašanju mirnega in konstruktivnega sožitja med različnimi etnično-jezikovnimi skupnostmi, ki živijo v Kanalski dolini. Poudaril je, da bi nihče ne mogel mirno živeti v tej dolini, če bi skušal asimilirati etnično različnega rojaka. Problem jezikovnih in narodnostnih manjšin moramo reševati vsi skupaj in to v pluralističnem, konstruktivnem in evropskem smislu. Prenehati moramo z diskriminacijami ter se povsem in za vedno sprijazniti z dejstvom mejnega območja in njegovega raznolikega prebivalstva. Njegovo misel je potem nadaljeval in jo še poglobil M. Hvalica in zaključil takole: »Nemogoče je živeti skupaj in se obenem ignorirati. Obogatiti se je treba obojestransko, v svobodni družbi, vsekoli moramo imeti pozitiven odnos do sočloveka, ki je od nas in ki z nami tu živi skupno življenje.«

Župnik Mario Garjup se je v slovenskem in italijanskem jeziku zahvalil vsem številnim prisotnim in zaležel, da bi takih večerov bilo v Kanalski dolini še mnogo. Dejal je, da so v knjigi objavljeni predvsem dokumenti fašistične dobe in da ni hotel ne želel s svojimi pripombami nikomur vsiljevati svojih misli, ampak le zbrati dokumente in gradivo, ki mu je bilo na razpolago. Ocenio oz. sodbo o dokumentih in dogodkih pa naj si ustvari bralec sam.

Večer je otvoril in zaključil lovski zbor Kanalske doline, ki je na rog zaigral več koračnic in iskrih skladb. Ob zboru pa sta nastopila še domači harmonikar in trobentač.

Večer je bil ne samo lep, ampak je bil v Kanalski dolini še ena etapa na poti iskanja skupnega in pravičnega sosodstva vseh jezikovnih skupnosti, ki danes bogatijo to dolino pod Sv. Višarjami.

Drago Štoka

Rodik

Letošnji Božič je bil v rodiški župniji nepozabno doživetje. Lepa adventna priprava nanj, dobro obiskane adventne maše, številne spovedi, obiski župnika po družinah, priprava jaslje, pevske vaje: vse to je dalo prazniku posebno svečan pečat.

Zbor je bogoslužje poplemenitil z novim programom ljudskih božičnih pesmi v Vrabčevi priredbi. Posebno doživetje pa je bil božični prizor v režiji in izvedbi članov mladinskega pevskega zbora. Otroci so z njim lastno prepričljivostjo prikazali dogodek svete noči na betlehemske poljanah. Sami so izdelali sceno, kostume ter igrico obogatili z ubranim petjem ob spremljavi kitare.

Obilna snežna odeja je dala letošnjemu rodiškemu Božiču še poseben čar.

Za Katol. glas: Franc Bavdaž 37.000; Marija Copič 45.000; John Nemec 50 USA dol.; Anton Kogoj-Francija 35.200; F. Gaber USA 102.200 lir.

N.N. daruje: za misijonarja Štanta na Madagaskaru 500.000, za patra Kosa 500.000, za Katol. glas 50.000, za Katol. dom 50.000, za Pastirčka 50.000, za cerkev Sv. Ivana Go 50.000 (skupaj 1.200.000 lir).

Komjanc A. daruje: za ogrevanje pri Sv. Ivanu GO 50.000, za Olympio 50.000 in za Števerjanski vestnik 20.000 (skupaj 120.000 lir).

Za slov. misijonarje: Levstik 65.000; N.N. 200.000; Herman Srebrnič 50.000; Marija Grudina 25.000; M.R. 100.000; N.N. 100.000; N.N. Podgora 30.000; Albina C. 100.000; druž. Čotar 50.000; Matilda Mravlje 50.000; N.N. Podgora 50.000; Franc Bavdaž 200.000; B.P. 50.000; ob 17-letnici smrti Alfonza Grudina daruje žena 30.000; Rupa 68.000; Peč 150.000; Lidija Furlan 50.000; Božena in Jelka 50.000 lir.

Za slov. Karitas: N.N. 100.000 lir.

Za cerkev Sv. Martina - Sovodnje: N.N. 100.000; namesto cvetja na grob Ane Cotič-Ožbot, nečakinji Ivanka in Valerija 100.000; N.N. 52.000; T.M. 50.000; v spomin na dobrotnico Ano Cotič-Ožbot zbor Rupa-Peč 150.000; po namenu Piera Vižintin N.N. 300.000; namesto cvetja na grob Dore Ferletič-Čavdek, Adela Ferletič z družino 50.000 lir.

Za sklad M. Čuk: kolegi in kolegice Darinke Hvala (Graziani) darujejo 190.000 lir.

N.N. Sovodnje daruje: za duhovnike in za Katol. glas po 50.000 (skupaj 100.000 lir).

Ob poroki Valentine: daruje teta Ema za misijone 30.000 in za begunce 30.000 lir.

Za cerkev v Mavhinjah: Ema Urdih ob smrti Angele Pahor daruje 20.000 lir.

Amalija Ferigo daruje: za Katol. glas, za Katol. dom, za misijone in za Sv. Goro po 50.000 (skupaj 200.000 lir).

Za lačne v svetu: otroški vrtec v Borštu daruje 40.000 lir.

Ob prežgodnji smrti dragega prijatelja Jurka Česnika namesto cvetja na grob darujeta Edi Košuta in Nadja Lupinc 50.000 lir za Slovenik.

Namesto cvetja na grob pok. g. Lojzeta Zupančiča daruje N. Martelanc 20.000 lir Slovenski Vincencijevi konferenci za begunce v Ajdovščini.

Gabrje. Za cerkev: Kristina in Ortenzija Devetak - za ogrevanje 50.000; Florenin Zofija - za ogrevanje 50.000 lir.

Za misijon p. Kosa: Helka 20.000; Grilj Pavla 75.000; N.N. - Rupa 200.000; Igor Franko 50.000 lir.

Vrh. Za cerkev: Zora Devetak - Tržič 30.000 lir.

Za otroke v Bosni: Dragica Pahor 50.000; Julijan Malič 50.000 lir.

Rupa. Za škofijsko Karitas: Namesto cvetja na grob Stanislava Trampuža druž. Darka Devetaka 100.000 lir.

Za obnovo Katoliškega doma: v spomin na predrago mamo darujeta L. in A. Bratuž 300.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Marija in Marko Udovič v spomin na mamo Ano in mamo Elviro 100.000, N.N. 50.000 lir.

ZA NOVE NAROČNIKE MLADIKE!

Za leto 1994 ponuja Mladika novim naročnikom posebno darilo.

Vsem tistim, ki se bodo v januarju prvič naročili na revijo in vplačali naročnino, bomo poslali v dar knjigo Rafka Dolharja »Stežice« ali po izbiri kako drugo izdajo založbe Mladika.

Pohitite! Čas je do 31. januarja.

DAROVI

V počastitev spomina Lojzeta Zupančiča so darovali: za Marijin dom pri Sv. Ivanu: Laura Parovel 50.000; Dora Živič 20.000; J.Š. 50.000; Darko, Zinka in Marta 200.000; Ivan in Elvira za slovensko Karitas 50.000; druž. Bizjak za Marijin dom 25.000 in za svetoivansko cerkev 25.000; Mirjana in Nino Parovel za Marijin dom 25.000 in za svetoivanske skavte 25.000; Pini, Boži in Marta za otroke-žrtve vojne v Bosni 50.000 in za tržaške skavte 25.000 lir.

V spomin Marije Visintin daruje nečakinja Laura za Marijin dom pri Sv. Ivanu 200.000 iz za cerkveni pevski zbor 200.000; v spomin iste daruje MCB za Marijin dom 75.000 in za cerkveni pevski zbor 75.000 lir.

Za slov. Karitas: Nadja in Ivo Jevnikar darujeta 50.000 lir v spomin na teto Lucijo Stefančič.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu Marčela Pahor 20.000; v spomin na drago Ivanko Ravbar Černigoj darujeta mož in hčerka 100.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: V spomin pok. Daniele Gruden 50.000; Caharija 35.000 lir.

Za zavod sv. Družine: N.N. 42.000 lir.

Za slov. misijonarje: N.N. 200.000 lir.

Peč. Za cerkev: Julijan Ožbot v spomin na mamo Anico 100.000 lir.

Za novi zvon: Danila Žerjal 25.000; Mirjam in Roberto 100.000; kanonik Jože Žorž v spomin na g. prof. Dragotina Butkoviča 100.000 lir.

Za gobavce: Marija Devetak 50.000 lir.

Za otroke v Bosni: Dragica Pahor iz Rupe 50.000 lir.

Za Katoliški glas: Za objavo darov: Gabrje, Vrh, Rupa, Peč v l. 1993 100.000 lir.

Za barvna okna v Bazovici: Branko Vodopivec 10.000; Silvestra Ražem 20.000; Peterosovi v spomin očeta Jožeta 150.000; Zofka Kapun v spomin Jožeta Čača 20.000; Stanka Košir iz Južne Afrike 20.000; Ančka Kužinova v spomin brata Marijana 20.000; Elvira Baitz 55.000; Kuretovi s Padrič 50.000; bolniki pred Božičem iz Gropade in s Padrič 127.000; Nada v spomin mame Pine 15.000; družina Sardelli iz Bologne 100.000 lir.

Za cerkev Brezmadežne na Pesku: Alma Rapotec 100.000; N.N. 50.000; Justina Rapotec 35.000; Marcela Kapun 20.000; Olga Mihalič 20.000 lir.

Župnijska skupnost sv. Marije Magdalene v Bazovici vošči svojemu pevskeму zboru in otroškemu zboru, da bi lepo preživela Božič in pridno nadaljevala z vajami in nastopi v novem letu.

Neva Zerjal-Fonzari daruje: po 50.000 za Mladiko in Katoliški glas; po 100.000 za misijone in Sveto Goro; po 200.000 za begunce Bih in Marijin dom v Rojanu.

Prof. Jelka Terčon-Šah daruje ob 3. obletnici smrti dragega moža Maksa: po 50.000 za misijone, begunce BiH, Sveto Goro in Sklad Mitja Čuk, ter 100.000 za sedež slovenske prosvete.

Za misijone: Jože Ferluga 50.000, Justina Brazzani 50.000, Marija Markuža 100.000 lir.

Katoliški glas dobite v Sloveniji:

Ljubljana: na Mačkovi 6
Maribor: ul. V. Kraigerja 2
Nova Gorica: v cerkvi Kristusa Odrašenika

REŠITEV IGER IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE:

Križanka: (samo vodoravno) 1) Kanada; 3) Soline; 5) mera; 6) Bača; 7) lastnina; 9) Napoleon; 13) Lara; 14) Katilina; 16) Bask; 18) Morala; 20) Nica; 22) Vaticano; 23) Sara; 25) kanonada; 28) matineja; 31) Omsk; 32) loti; 33) Vardar; 34) napaka.

Anagram v stavku: KOLESARJENJE.

Posetnica: PROPAGANDA.

Za cerkev v Števerjanu: v spomin na pok. Zvezdana Komjanca: družina Simona Komjanca 100.000; Alma Komjanc - Klanjšček 100.000; otroci 100.000; Marino Humar 50.000; Aleš Komjanc 50.000; družina Marčela Humarja 50.000. N.N. ob obletnici materine smrti 100.000; Dragica Klanjšček 100.000; N.N. v čast Materi božji v d.n. 100.000; Karlina Komic 55.000; N.N. 100.000; N.N. 50.000; N.N. nona v zahvalo za srečno vrnitev 100.000; letnik 1943 100.000; N.N. 100.000; N.N. nona 50.000; N.N. 35.000; nečaki v spomin pok. Franca Miklusa 100.000; letnik 1953 za popravilo orgel 75.000; N.N. za popravilo orgel 100.000; v spomin pok. Zvezdana Komjanca mladina za pevski zbor 160.000 lir.

Za novo fresko na Jazbinah: Klavdij Gorjup iz Gorice 100.000; N.N. Števerjanka 100.000; v spomin na pok. očeta in pok. moža Slavica Medvešček vd. Cuel 50.000; nekateri Jazbinci ob srečanju 30.000; letnik 1953 ob srečanju 75.000 lir.

V spomin na teto Lucijo Stefani in Pepija Ukmarja darujeta Angela in Luciano Sedmak 100.000, za cerkev v Sv. Križu in 40.000 lir za Katoliški glas (skupaj 140.000 lir).

Za cerkev v Gabrjah: živi v Bogu dragi mož in oče Venče, ob 10. obletnici smrti 100.000 lir in za Katoliški glas 50.000 (skupaj 150.000 lir).

N.N. daruje: za Katol. tisk, za misijonarje, za slov. Karitas, za Bosno, za Sv. Goro po 100.000 (skupaj 500.000 lir).

Za Katol. glas: S. Margherita Dovžan 50.000 lir.

Za sovoednjško cerkev: v spomin na pok. Anico Cotič vd. Ožbot, darujeta Venčko in Vera Klanjšček 100.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: Caharija 15.000; Gorup 25.000; Pertot 20.000; Caharija 5.000; it. konferenca 100.000; Caste 20.000; Blason 35.000; Petelin 70.000; Kakeš 5.000; Antonini 85.000; Devetak 5.000; Šemec 10.000; Rože 175.000; Mislaj 15.000; Razstava 50.000; Trampuž 50.000; Kodrič 50.000; Gruden 30.000; Rudež 20.000; Caharija I. 70.000; Kojanec 25.000 lir.

Za cerkev v Mačkoljah: ob krstu mangle Marca Toldo družina Deklič 500.000; namesto cvetja na grob pok. Mariji Stepančič nečakinja Romilda z družino 100.000; sestra Ernesta in nečakinja Dalka 200.000; nečaki 100.000; družina Bandi (štev. 142) 50.000; družina Tul (štev. 54) 20.000; Ljuba Smotlak 20.000; družina Parovel (ulica 50) 50.000; Jana, Gleb in Boris 30.000; P.D. Mačkolje 100.000; Adriana in Ernesta 50.000 lir.

Za popravilo stare šole: namesto cvetja pok. Mariji Bandi - Zorko, Francka, Livia, Amalia, Ljuba in Imelda 200.000 lir.

Ob smrti Cveta Marca za cerkev v Mačkoljah - Ljuba Smotlak 30.000 lir.

* * *

Ostale darove bomo objavili prihodnjič.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:
Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318
Tiska: Tiskarna Budin
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglesi in osmrtnice: za vsak mm višine v širini enega stolpca 1000 lir, k temu dodati 19% IVA

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE

Ronald Harwood

GARDEROBER

Režija Vinko Möderndorfer
V soboto, 8. t.m., ob 20.30
IZVEN ABONMAJA
V ponedeljek, 10. t.m., ob 16.00
ABONMA RED H

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE

Helmut Peschina

BOŠ ŽE VIDELA

Igra Mira Sarđoč, režija Jože Babič
V torek, 11. t.m., ob 20.30
ABONMA RED I
V sredo, 12. t.m., ob 16.00
ABONMA RED G

V nedeljo, 9. januarja, bo ob 17. uri v župnijski cerkvi v Nabrežini vsakoletni

KONCERT BOŽIČNIH PESMI

Nastopil bo Fantovski oktet Dornberk. - Govornik dr. Jože Markuža.

Od 1. do 16. januarja je tudi letos

razstava 25 pomenljivih božičnih motivov in jaslje v župnijski dvorani v Nabrežini v popoldanskih in večernih urah. Sodelovali so šolska mladina in zlasti priznani izvedenci.

Srečno novo leto 1994 želi

Trattoria
Gostilna
1870
Devetak

di Devetak Agostino e C. s.n.c.

VRH SV. MIHAELA, 48 (Sovodnje ob Soči - Gorica) - Tel. 882005